

ми, а також організації общего інформаційного пространства;

– формуванні заінтересованими країнами спільних механізмів забезпечення стабільності регіону та безпеки функціонування транспортно-енергетических комунікацій во взаємодії с ОБСЄ, ООН та іншими міжнародними структурами безпеки;

– забезпечення умов можливого розширення ГУАМ, включаючи інші заінтересовані держави;

– інтенсифікації процесів взаємодії структур громадянського суспільства країн-учасниць, налагодження та розвитку комунікацій та обмінів на рівні неправительсвенних організацій, взаємодії во сфері гуманітарних обмінів, туризм.

Учитывая существенные отличия во социально-политическом устройстве, менталитете населения стран ГУАМ, различия во уровнях экономического развития отдельных стран-членов, во темпах социально-экономических преобразований, неадекватное отношение к новой организации некоторых внешних сил, задача институционализации ГУАМ выглядит достаточно сложной.

Список использованных источников

1. Наша независимость на вечно (на азерб. языке). – Гейдар Алиев. – II том. – 420 с.
2. Информационный бюллетень. – 2003. – № 31.
3. Информационный бюллетень. – 2003. – № 30.
4. Юсифов Н. С Национальный портунок прийшов з Нахичевани // Политика и час. – 2003. – №6. – С.65–71.
5. СНГ: таможенное регулирование. – М., 1999. – 120 с.
6. Солодко П. Россия–Украина: розмежування інтересів // Галичкнй конртакти – 2003. – №21. – С.26.
7. Иванов А. В. Евразийское мировоззрение и геополитические приоритеты России во XXI в. // Вестник Московского ун–та. Сер. 12. Политическе науки. – 2000. – №3. – С.3–21.
8. України та Азербайджану – велике майбутнє // Урядовий кур'єр. Газета центральных органів влади України. – 2003. – 7 лютого.
9. Доклад Комиссии МПА ГУАМ по культуре, информации, туризму та спорту. – Баку, 2009.

References

1. Nasha nezavisimost' na vechno (na azerb.azyke). – Gejdar Aliev. – II tom. – 420 s.
2. Informacionnyj bjulleten'. – 2003. – №31.
3. Informacionnyj bjulleten'. – 2003. – №30.
4. Jusifov N. S Nacional'nyj portunok prijsnov z Nahichevani // politika i chas. – 2003. – №6. – S.65–71.
5. SNG: tamozhennoe regulirovanie. – M., 1999. – 120 s.
6. Solodko P. Rossiya–Ukraina: rozmezhuwannja interesiv// Galickii konrtakti – 2003. – №21. – S.26.
7. Ivanov A.V. Evrazijskoe mirovozzrenie i geopoliticheskie prioritety Rossii v XXI v. // Vestnik Moskovskogo un–ta. Ser. 12. Politicheskie nauki. – 2000. – №3. – S.3–21.
8. Ukraïny u Azerbajdzhanu – velyke majbutnje // Urjadovij kur'jer. Gazeta central'nyh organiv vlady Ukraïny. – 2003. – 7 lju-togo.
9. Doklad Komissii MPA GUAM po kul'ture, informacii, turizmu i sportu. – Baku, 2009.

Аширов В. Г., доктор філософії з філософії, доцент, Гянджінський державний університет (Азербайджан, Баку), mailabm@yandex.com

ГУАМ во контексті сучасних економічних і політичних реалій

Висвітлюються проблеми розвитку країн Чорноморсько–Каспійського регіону та їх безпеки. Докладно розглядаються чинники які обумовлюють ці процеси. Звертається увага на те, що збіг стратегічних інтересів во галузі зміцнення національної державності зумовило необхідність більш тісної співпраці Азербайджану, Грузії, України та Молдови, що призвело до створення во 1997 році нового регіонального об'єднання – ГУАМ.

Ключові слова: світова громадиcькість, економічні процеси, транспортно-енергетичні, реалізація, інтеграція.

Ashurov V. G., Ph.D. in Philosophy, Associate Professor, Ganja State University (Azerbaijan, Baku), matlabm@yandex.com

GUAM to the current economic and political realities

The article describes the problems of the development of the Black Sea–Caspian region and their safety. Detail the factors causing these processes. Attention is drawn to the fact that the coincidence of strategic interests in strengthening the national state led to the need for closer cooperation between Azerbaijan and Georgia, Ukraine and Moldova, which has led to the creation in 1997 of a new regional association – GUAM.

Keywords: world community, the economic processes, transportation, energy, implementation, integration.

* * *

УДК 323.2:316.77

Блінцова В. О.

здобувач кафедри соціальних теорій, Національний університет “Одеська юридична академія” (Україна, Одеса), politics@onua.edu.ua

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ТА РАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ДІЯЛЬНОСТІ ВЛАДИ ЯК СКЛАДОВІ ПРОЦЕСУ Е–УРЯДУВАННЯ

Досліджено політичні процеси демократизації та раціоналізації діяльності влади. Визначено, що вони виступають важливою складовою процесу електронного урядування. За допомогою конструктивістського підходу досліджено демократизацію та раціоналізацію як процеси становлення змістовно нового політичного порядку, який не лише спирається на традиції та правила минулого періоду, а потребує підвищення ефективності політичної взаємодії, формування правил демократичної політичної гри та ансамблів відносин міжзладою та суспільством. Метод системного аналізу застосовувався для комплексного дослідження демократизації та раціоналізації як складових системи е–урядування. Відзначено, що під впливом процесів демократизації та раціоналізації діяльності влади підвищується ефективність електронного урядування.

Ключові слова: е–урядування, влада, політична діяльність, демократизація, раціоналізація.

Актуальність теми статті обумовлена необхідністю ґрунтовного політологічного аналізу процесів демократизації та раціоналізації діяльності влади як важливих складових електронного урядування.

Дослідження демократизації та раціоналізації діяльності влади має велику практичну значимість у періоди суспільної трансформації. У цей час відбувається пошук і впровадження оптимальної моделі урядування та механізмів електронного уряду, що спираються на демократичні правила прийняття політичних рішень.

Однією із головних стає проблема підвищення ефективності управління та діяльності влади. Демократизація передбачає відкритість влади, прозорість вироблення та прийняття владних рішень, залучення широких верств населення до оцінювання політики та участі у політичних процесах. Водночас, урядування потребує раціоналізації діяльності влади, системності, логічності та послідовності у впровадженні політичного курсу. У певному сенсі, процеси демократизації та раціоналізації взаємно доповнюють один одного. Демократизація без раціоналізації має інтенцію до перетворення на охлократію та анархію, а раціоналізація без демократизації – на тиранію, що прикривається доцільністю та необхідністю уникнути суперечностей та конфліктів.

Дослідженню процесів демократизації та раціоналізації політичної взаємодії, становленню демократичних інститутів, теорії та практики демократизації та раціоналізації діяльності влади присвячено роботи таких зарубіжних та вітчизняних авторів, як В. Андрущенко, Г. Вайнштейн, Ю. Габермас, Ф. Гаск, С. Гантингтон, В. Горбатенко, О. Дем'янчук, К. Ероу, А. Здравомислов, М. Михальченко, Р. Нугав, М. Олсон, В. Парсонс, В. Полохало, А. Романюк, С. Рябов, В. Токовенко,

О. Третяк, О. Фісун, Ю. Шайгородський, Й. Шумпетер, Д. Яковлев та ін.

Вплив процесу демократизації на діяльність владних інституцій та розвиток політичної системи в цілому досліджувався у роботах зарубіжних авторів Дж. Сарторі, Дж. Елстера, Х. Лінца, Д. Горовіца, С. Мейнверінга, А. Лейпхарта та українських дослідників Е. Афоніна, Ю. Мацієвського, Ф. Рудича, Ю. Шведи, Ю. Якименка та ін.

Починаючи з другої половини ХХ сторіччя проблема раціоналізації урядування розроблялась в роботах таких зарубіжних авторів, як А. Віддавські, Д. Грин, Е. Даунс, Г. Колбеч, М. Фуко, І. Шапиро, Т. Шмачкова, Н. Шматко, Л. Якобсон та ін.

В останні десятиліття збільшується кількість досліджень, присвячених трансформаціям демократії в інформаційну добу, зв'язку демократизації та інформатизації суспільства (М. Кастельс, О. Тофлер, Ф. Закарія, Г. Вайнштейн та ін.). Демократизація у роботах цих авторів розглядається як справа громадян щодо формування специфічної “комунікативної” влади, яка, завдяки правовим механізмам, відтворюється як адміністративна.

Політична влада виступає не просто результатом спільної діяльності громадян, а інституцією, яка формується організаціями публічної сфери. На думку Ю. Габермаса, “В межах і за межами парламентського комплексу ці безсуб’єктні форми комунікації становлять сцени, на яких може відбуватися більш–менш раціональне формування політичної думки й політичної волі”, а сенс демократичної політики полягає “...в гарантії формування громадської думки та громадської волі з урахуванням якомога більшої кількості чинників” [2, с. 370].

Сприяти цьому покликані електронне урядування та електронна демократія, які створюють технологічні можливості для прийняття основних політичних рішень безпосередньо громадянами шляхом проведення плебісцитів в інформаційній мережі.

Мета статті – дослідити демократизацію та раціоналізацію діяльності влади як складову процесу е-урядування. Визначена мета обумовила наступні завдання дослідження:

- розглянути демократизацію діяльності влади, як процес розширення політичної участі громадян та прозорості прийняття політичних рішень;
- дослідити раціоналізацію влади як дієвий механізм підвищення ефективності її діяльності;
- визначити чинники, що впливають на процес е-урядування та його складові.

Сучасний етап розвитку політичного процесу висуває нові вимоги щодо оптимізації системи урядування, підвищення рівня активності громадян та порозуміння різних суспільних груп.

Система електронного уряду відкриває можливості для підвищення ефективності управління, швидкого реагування на вимоги часу, а також впровадити кращі публічні послуги. Тобто, е-урядування обіцяє зробити діяльність влади більш прозорою та легітимною. Основним завданням е-уряду є наближення державних інститутів та послуг, що вони надають, до громадян, що має сприяти підвищенню їх політичної участі.

Процес демократизації позбавляє владу монополії на інформаційний ресурс, примушує уряд працювати в умовах інформаційного плюралізму. На думку Г. Вайнштейна, саме “у вдосконаленні існуючих та появі нових комунікаційних технологій можна побачити засіб оздоровлення демократії, ефективний інструмент реалізації зворотного зв'язку і забезпечення безперервності масової участі у політичному процесі” [1, с. 14].

Відсутність монополії уряду на інформацію, яка в умовах тоталітаризму та авторитаризму складає один із основних ресурсів державної влади, призводить до необхідності діалогу між різними групами, які мають протилежні соціальні та політичні інтереси. Отже, демократизація призводить до постійного пошуку компромісів та відсутності “монополії” на істину.

У сучасному світі завдяки електронним мас–медіа та мережі Інтернет зростає швидкість розповсюдження інформації, завдяки чому розширюється сфера доступної для суспільства політичної інформації. Це сприяє децентралізації влади та послаблює уряд як вертикальну, ієрархічну модель організації. В умовах демократизації зростають очікування громадян щодо інформаційної “відкритості” політичного простору, з'являється впевненість, що більшість політичних проблем можна викласти у дискурсивній формі та вирішити у ході діалогу між владою та суспільством.

Можна стверджувати, що розгляд електронного уряду не може обмежуватись констатацією технологічних новацій у інформаційному забезпеченні діяльності державної влади. Процеси демократизації та раціоналізації діяльності влади виступають важливою складовою електронного уряду. Електронне урядування неможливо досліджувати та впроваджувати окремо від процесів демократизації, раціоналізації та модернізації політичних інституцій у контексті уникнення вад комуністичної та посткомуністичної політики.

Для реформи державної влади та впровадження е-урядування необхідна поява та активна участь в управлінні представників громадянського суспільства, яких можна залучити, виходячи з можливостей, що надає електронний уряд.

Демократизація урядування спирається не лише на легітимність органів влади, але і ставить вимогу про постійний зворотний зв'язок між спільнотами, суспільством та владою. Електронний уряд забезпечує використання інформаційних та комунікаційних технологій з метою покращення державних послуг та підвищення політичної участі громадян.

При цьому, зростає усвідомлення того, що “електронна демократія” потребує розвитку та перетворення у демократичні правила урядування.

Зокрема, Л. Даймонд зазначає, що “Ліберальні демократії не обмежуються наявністю системи демократичних виборів. Для них притаманні також такі риси, як: контроль над виконавчою владою; незалежна судова влада, яка забезпечує дотримання верховенства закону; захист прав свободи особистості, слова, зібрань, совісті, права вибирати і бути обраним; захист прав меншин... відсутність цензури... У випадку виборної демократії існує система влади та управління, сформована в результаті відносно вільних і справедливих виборів, але відсутні багато інших гарантій прав і свобод, які існують в ліберальних демократіях” [3, с. 45].

Вимога демократизації щодо забезпечення легітимності державної влади реалізується у ході демократичних виборів, за результатами яких і формуються органи урядування. Взаємопов'язаність виборчого процесу та діяльності органів влади особливо відчутна для України, яка знаходиться на етапі демократизації урядування.

При цьому, демократичні вибори сприяють підвищенню легітимності урядування, але не завжди забезпечують ефективність у вирішенні суспільних проблем. Умова проведення регулярних і вільних виборів є необхідною, але недостатньою саме з точки зору раціональної управлінської діяльності у демократичному суспільстві.

Відносно урядування, на думку Г. Колбеча, "... наявні два засадничо відмінних погляди: один стосується уповноваженого вибору, а другий – структурованої взаємодії. Підхід уповноваженого вибору означає, що політика справді полягає в "ухваленні урядом рішень" і зосереджується саме на таких рішеннях. Ставляться запитання про проблему, яку уряд намагається вирішити, варіанти, які йому пропонуються, те, яким чином було прийняте рішення, та яким є результат. Підхід структурованої взаємодії не передбачає однієї особи, що приймає рішення, для вирішення чіткої проблеми політики: він зосереджується на діапазоні учасників гри, різноманітності їхнього розуміння ситуації й проблем, способів взаємодії між собою та результатів цієї взаємодії" [4, с. 111–112].

Процес раціоналізації стосується вертикального виміру урядування та виступає однією з характеристик політичного розвитку, який інтерпретується як функціональна диференціація інститутів влади, оцінка їх діяльності за критеріями ефективності та результативності.

У процесі урядування раціональний підхід дозволяє швидко ідентифікувати конфлікти та кризові явища відповідно до сконструйованих заздалегідь типологій і швидко знаходити ефективні рецепти подолання їх наслідків.

В цілому, процес раціоналізації знаходиться в основі сучасних інформаційних і комунікаційних технологій, організації управлінської діяльності в економічній і політичній сферах, раціональність лежить і в основі оцінки ефективності діяльності владних інституцій.

У демократичному суспільстві, обов'язковим для існування якого є наявність процедурних вимог до діяльності влади, раціональність є джерелом критичного мислення, яке здатне до адекватної оцінки тих процесів та явищ, з якими має справу сучасна людина.

У процесі раціоналізації урядування важливою складовою виступає проблема мови влади. Суспільство втомлюється від розмов про реформи та спроб представників влади додати деякого ідеологічного, "доленосного" звучання своїм рішенням і діям. Потреба у відкритості діяльності влади означає раціоналізацію відносин між владою та суспільством у сенсі уникнення міфологізованих, романтично забарвлених очікувань "дива" і уваги до раціональної аргументації діяльності влади, детальному роз'ясненню цілей і методів політики, що впроваджується.

Розглядаючи електронне урядування у контексті демократизації та раціоналізації урядування, можна побачити, що завдання електронного уряду полягає у забезпеченні ефективної політичної участі громадян, по-

кращенні співпраці з зацікавленими групами та приватним сектором за допомогою використання комунікативних мереж.

Підвищення ефективності урядування відбувається завдяки успішному розумінню потреб споживачів та спрощенню структури зворотного зв'язку: користувач послуг он-лайн може не розуміти на сфері відповідальності окремих урядових структур, проте він отримує послугу. Електронний уряд здатний надавати послуги громадянам якісно і в достатній кількості – так, щоб вони були пристосовані до їхніх потреб і умов та були скоординовані через різні канали спілкування (телефон, Інтернет, особисте спілкування, пошта, система коротких повідомлень тощо).

Узагальнюючи результати досліджень проблематики демократизації та раціоналізації діяльності влади як складової е-урядування слід відзначити наступне.

По-перше, глобальне розповсюдження інформаційних технологій у поєднанні зі змінами у соціальній та економічній структурі суспільства та реформами державного управління, робить електронний уряд важливою ланкою модернізації. Електронний уряд дозволить підвищити ефективність та легітимність урядування, краще реагувати на вимоги часу, впровадити кращі послуги. Завданням електронного уряду стає робота з модернізації та регулювання усього суспільства, а не лише сфери державного управління. Комплекс послуг, як за формою, так і за змістом, робить деякі властивості електронного уряду унікальними. Серед них можна назвати: орієнтацію на клієнта, робота без використання паперової документації, автоматизація, що зменшує суб'єктивний фактор при наданні послуг, та надання послуг у реальному часі, що потребує змін у структурі органів влади.

По-друге, електронний уряд дозволяє, з одного боку, підвищити ефективність вертикальних зв'язків (урядової політики), а з іншого – сприяє залученості соціальних груп до процесу прийняття владних рішень.

По-третє, демократизація урядування передбачає залучення найрізноманітніших суспільних груп у процес прийняття рішень, що актуалізує проблему раціоналізації політичних відносин. Процедури узгодження необхідних рішень з багатьма акторами можуть завадити раціональному політичному вибору, призвести до імітації демократизації політичних відносин. Це стосується як формування альтернатив, так і вибору способу дій громадянами й представниками влади.

Список використаних джерел

1. Вайнштейн Г. Мир в начале тысячелетия. Информационная революция и демократия: ожидания, реальность, перспективы / Г. Вайнштейн // Мировая экономика и международные отношения. – 2003. – № 7. – С. 13–21.
2. Габермас Ю. Три нормативні моделі демократії / Ю. Габермас // Демократія: Антологія. – К.: Смолоскип, 2005. – С. 364–372.
3. Даймонд Л. Консолідація демократії і політична культура / Л. Даймонд // Демократія: Антологія. – К.: Смолоскип, 2005. – С. 882–942.
4. Колбеч Г. К. Політика: основні концепції в суспільних науках / Колбеч Г. К.; пер. з англ. О. Дем'янчука. – К.: Вид. дім "КМ Академія", 2004. – 127 с.

References

1. Vajnshtejn G. Mir v nachale tysjacheletija. Informacionnaja revoljucija i demokratija: ozhidanija, real'nost', perspektivy / G. Vajnshtejn // Mirovaja jekonomika i mezhdunarodnye otnoshenija.

– 2003. – № 7. – С. 13–21.

2. Gabermas Ju. Try normatyvni modeli demokracji' / Ju. Gabermas // Demokracija: Antologija. – K. : Smoloskyp, 2005. – S. 364–372.

3. Dajmond L. Konsolidacija demokracji' i politychna kul'tura / L. Dajmond // Demokracija: Antologija. – K. : Smoloskyp, 2005. – S. 882–942.

4. Kolbech G. K. Polityka: osnovni koncepcii' v suspil'nyh naukah / Kolbech G. K. ; per. z angl. O. Dem'janchuka. – K. : Vyd. dim "KM Akademija", 2004. – 127 s.

Блинова В. О., соискатель кафедры социальных теорий, Национальный университет "Одесская юридическая академия" (Украина, Одесса), politics@onua.edu.ua

Демократизация и рационализация деятельности власти как составляющие электронного правительства

Исследовано политические процессы демократизации и рационализации деятельности власти. Определено, что они выступают важной составляющей процесса электронного управления. С помощью конструктивистского подхода исследовано демократизацию и рационализацию как процессы становления содержательно нового политического порядка, который опирается не только на традиции и правила прошлого периода, а требует повышения эффективности политического взаимодействия, формирования правил демократической политической игры и ансамблей отношений между властью и обществом. Метод системного анализа применялся для комплексного исследования демократизации и рационализации как составляющих системы e-правительства. Отмечено, что под влиянием процессов демократизации и рационализации деятельности власти повышается эффективность электронного правительства.

Ключевые слова: электронное правительство, власть, политическая деятельность, демократизация, рационализация.

Blintsova V. O., graduate student in the Department of Social Theories of National University "Odessa Law Academy" (Ukraine, Odessa), politics@onua.edu.ua

Democratization and rationalization of power as components for e-governance

The article studies the process of political democratization and rationalization of the authorities. Definitely, they are the important part of the process of e-government. Using constructivist approach investigated democratization and rationalization as a process of becoming meaningful new political order, which is not only based on the traditions and rules of the previous period, and also needs to improve the efficiency of political interaction, the formation of democratic rules of the political game and ensembles of relations between government and society. System analysis method used for the integrated study of democratization and rationalization as a component of e-government. It is noted that under the influence of democratization and rationalization of government activity increases the efficiency of e-government.

Keywords: e-government, power, political activism, democratization, rationalization, e-governance.

* * *

УДК 355.40(73)(045)

Булик М. В.
кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин та зовнішньої політики, Маріупольський державний університет (Україна, Маріуполь), vorlok@ukr.net,
Афанасьєв Я. С.
магістр, Маріупольський державний університет (Україна, Маріуполь), uaga91@mail.ru

Роль розвідки в зовнішній політиці США

Розглянуто роль розвідки в зовнішній політиці США. Проаналізовано формування та становлення сучасної системи розвідувальної діяльності. Досліджено основні складові системи розвідувальної діяльності: військову та національну. Проаналізовано основні функції розвідки, її інституціональне та фінансове забезпечення.

Ключові слова: розвідка, зовнішня політика, військова розвідка, національна розвідка, розвідувальне товариство.

В сучасну епоху глобалізації суттєво збільшується роль інформації. Фактично, зовнішня політика будь-якої країни базується на відомій їй інформації. Головним інструментом роль якого здобуття, аналіз та вироблення рекомендацій на її основі стає розвідка, що і обумовлює актуальність даної теми. Про актуальність теми також

свідчить і те, що дана проблема не знайшла глибокого відображення в сучасній історіографії. Більшість джерел досліджують діяльність розвідки в період Холодної війни, оскільки переважна більшість матеріалів засекречено. Це такі праці як М. Яковлев "ЦРУ проти СРСР", К. Філбі "Моя таємна війна" та інші. Дослідники, які вивчають сучасний стан розвідки, в більшості випадків спираються або на відкриті джерела, або на здогадах чи припущеннях. Також вони інколи спираються на власний досвід праці в розвідувальних структурах. До таких праць належать М. Ловенталь "Розвідка: від секретів до політики", Л. Джонсон "Секретні агентства: розвідка США у ворожому світі". Однак, ролі безпосередньо розвідки в зовнішній політиці США не приділяється достатньо уваги, що і є метою нашого дослідження. Для реалізації поставленої мети необхідно вирішити ряд наукових завдань: дослідити етапи становлення сучасної розвідувальної системи, визначити основні напрямки зовнішньої політики США та проаналізувати вплив розвідки на зовнішню політику.

На різних етапах становлення США роль розвідки змінювалась. Фактично, до другої половини ХХ ст., розвідка проводилась нерегулярно, переважно під час військових дій та мала, загалом, тактичний характер, тобто використовувалась задля забезпечення конкретних короткочасних інтересів.

Так на початок ХХ ст. в США існували лише армійські та морські розвідувальні органи: G-2, СКР (служба контррозвідки) та УР ВМС (управління розвідки ВМС). Лише в ході Другої світової війни, і зокрема після нападу на Перл-Харбор, США почали створювати разом з органами військової розвідки спеціальну організацію по здійсненню стратегічної розвідки.

Початок було покладено в 1941 році, коли президент Франклін Д. Рузвельт викликав полковника Вільяма Донована в Вашингтон і запропонував йому взятися за цю проблему. Так було створено Управління стратегічних служб (УСС). Напад японців на Перл-Харбор стимулював швидке зростання Управління стратегічних служб і числа його розвідувальних операцій. Спочатку УСС було офіційно створено як науково-дослідна та аналітична організація, туди запросили працювати кращих істориків та відомих вчених. До червня 1942 р. Бюро координатора інформації – первинна назва організації Донована – було перейменовано в Управління стратегічних служб, яке отримало завдання "збирати та аналізувати стратегічну інформацію, а також планувати і здійснювати спеціальні операції" [1]. Після закінчення війни всі підрозділи УСС, крім служби секретної розвідки та служби аналізу були розпущені.

В 1945–1946 рр. відбувся ряд політичних дебатів стосовно необхідності створення та майбутнього розвитку розвідувального співтовариства. В дискусії домінували три фактори:

– По-перше, це необхідність післявоєнної реорганізації виконавчої влади. Дебати проводилися стосовно питання незалежності військово-повітряних сил та уніфікації служб під керівництвом Міністерства оборони. Дискусія стосовно створення окремого центрального розвідувального агентства, його структури, повноважень і відповідальності була близько пов'язана з більшою проблемою реорганізації захисту.